

5. Саксонов В.Б. Правові особливості зовнішньоекономічних договорів (контрактів) України // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ 2012. – № 2. – С. 253-55.

6. Подцерковний О.П. Співвідношення диспозитивних та імперативних норм у міжнародному комерційному праві з урахуванням Віденської конвенції 1980 р. // Матеріали III Международных арбитражных чтений памяти академика Побирченко И.Г. «Применимое право в международном коммерческом арбитраже. Практика применения Венской конвенции о договорах международной купли-продажи товаров». Сборник докладов. МКАС и МАК при ТПП Украины. – 2016. – С. 167-177.

Жовмір А.І., Барчук Д.І.

студенти,

*Науковий керівник: **Бабенко А.Ю.***

старший викладач,

Навчально-науковий інститут права

Університету державної фіскальної служби України

УНІФІКАЦІЯ МІЖНАРОДНОГО ПРИВАТНОГО ПРАВА НА ПРИКЛАДІ ЄС

Досліджуючи уніфікацію термінів та понять в європейському та міжнародному праві можна прийти до висновку, що створення єдиної європейської юридичної термінології є проблемою, яка стоїть на першому місці у питаннях формулювання єдиних юридичних понять. Це твердження ґрунтується на наступних фактах. На сьогодні в ЄС існує 23 офіційних мови. Не зважаючи на тенденцію надання переваги, жодна з цих 23 мов не може вважатися такою, яка б могла претендувати на статус юридичної європейської мови. Є чимало прикладів, коли для позначення одних і тих же понять в офіційних мовах Євросоюзу використовуються різні терміни. Отже, формування єдиної європейської юридичної мови залишається відкритим питанням.

На практиці дану проблему можна вирішити ввівши латинську мову, яка стане спільною юридичною мовою для всіх юристів світу.

Стосовно понять в нормативно правових документах ЄС є безліч термінів, які стосуються саме процесу уніфікації, які за певними критеріями схожі чи відмінні від даного процесу [1, с. 29].

Проаналізувавши дані терміни, можна прийти до висновку, що існує безліч термінів, які потрібні для належного тлумачення європейського права. Про те, це буде не завершений етап, якщо не доповнити його ще деякою термінологією, яка потрібна для того, щоб одним словом позначити запропонований кожен з двох принципів уніфікації європейського приватного права [2, с. 61].

Існує факт неоднорідності уніфікації міжнародного приватного права в ЄС. В різноманітних джерелах не має чітких спроб класифікації різновидів даного процесу. Провівши аналіз можна виділи критерії, які і лягли в основу диференціації різновидів європейської міжнародно-правової уніфікації, а саме:

1. За поділом правопорядків на супра-, інтер-, транс- та інтранаціональні.
2. За обсягом охоплених правопорядків.
3. За законодавчою спеціалізацією.

Сучасну тенденцію розвитку міжнародного приватного права в ЄС можна охарактеризувати як поступовий перехід від інтернаціоналізації до європеїзації. Останнє також означає, що якщо до 1997 р. єдиним джерелом уніфікації міжнародного приватного права була міжнародна конвенція, то після цієї дати стандартним джерелом уніфікації стає регламент [3, с. 60].

В історичному аспекті інтернаціоналізацію можна прив'язати до 1968 року, коли була прийнята в Брюсселі Конвенція про юрисдикцію та примусове виконання судових рішень в цивільних та комерційних справах, європеїзацію можна прив'язати до 2000 р., коли Конвенція-Брюссель I була замінена відповідним Регламентом-Брюссель I. Європеїзацією міжнародного приватного права є офіційна політика ЄС взаємного визнання, в першу чергу, судових рішень, а в широкому сенсі – опосередковано й іноземних правопорядків, з тією лише відмінністю, що раніше йшлося про створення спільного ринку, а нині – про створення внутрішнього ринку в ЄС [2, с. 63].

Крім принципів пропорційності та субсидіарності, підставами, які дозволяють розмежувати необхідність уніфікації міжнародного приватного права на супра-, інтер- чи транснаціональному рівні від потреби його консолідації на інтранаціональному рівні, можна вважати такі критерії, як: створення належних умов для функціонування внутрішнього ринку ЄС, які реалізуються краще на загальноєвропейському рівні, укріплення політики взаємного визнання судових рішень і публічних та приватних документів до ступеню створення ефективного правового захисту інтересів приватних осіб держав-членів ЄС знову краще проводити на загальноєвропейському рівні тощо [4, с. 23-27].

Отже, аналізуючи джерела європейського права, необхідно розрізняти уніфікацію міжнародного приватного права в широкому сенсі і вузькому сенсі. В першому випадку уніфікація містить такі різновиди: зближення (апроксимація), гармонізація, координація та уніфікація в вузькому сенсі. Уніфікація міжнародного приватного права у вузькому сенсі – це такий різновид правової реформи європейського приватного права, який відбувається на такій нормативній основі як міжнародна угода. Було встановлено, що спільним знаменником з одного боку для інтернаціоналізації, та, з іншого боку, європеїзації міжнародного приватного права є офіційна політика ЄС – взаємного визнання, в першу чергу, судових рішень, а в широкому сенсі – опосередковано й іноземних правопорядків, з тією лише відмінністю, що раніше йшлося про створення спільного ринку, а нині про створення внутрішнього ринку в ЄС.

Список використаних джерел:

1. Руденко О.В. Уніфікація міжнародного приватного права в ЄС. Чернівці: Рута, 2009. – С. 247.
2. Руденко О.В. Порівняльний аналіз основоположних актів колізійного права ЄС // Наук. вісник Чернівецького університету: Збірн. О.В. Руденко 60 Науковий вісник Чернівецького університету. 2011. Випуск 578. Правознавство. наук. праць. Вип. 286: Правознавство. – Чернівці: Рута, 2005. – С. 58-65.
3. Руденко О.В. Уніфікація МПрП країн ЄС як правова реформа // Наук. вісник Чернівецького університету: Збірн. наук. праць. Вип. 311: Правознавство. – Чернівці: Рута, 2006. – С. 61-65.

4. Руденко О.В. Роль вторинного права в регулюванні інтеграційних процесів у рамках Європейського Союзу // «Європейські інтеграційні процеси та трансграничне співробітництво: міжнародні відносини, економіка, політика, історія, право»: Тези доповідей міжнар. наук.-практ. конференції студентів, аспірантів і молодих науковців. – Луцьк, 30 вересня – 1 жовтня 2004 р. – Луцьк: РВВ «Вежа» Волин. держ. ун-ту ім. Л. Українки, 2004 р. – С. 23-27.

Медяник Г.Є.

студентка,

Науковий керівник: Григоренко Я.О.

кандидат юридичних наук, доцент,

Харківський національний університет

імені В.Н. Каразіна

УНІВЕРСАЛЬНІ МЕХАНІЗМИ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

Правила, які забезпечують захист свободи та гідності кожної окремої людини у світі іменуються як права людини. Незважаючи на досить просту назву, права людини наділені неабиякою значимістю, адже у своїй сукупності основні права утворюють фундамент правового статусу особистості, а також являють собою ядро конституційного права демократичних правових держав.

Права людини – це невід’ємні права кожного індивіда, незалежно від його статі, національності, етнічної приналежності, кольору шкіри, релігії, мови, місця проживання або будь-яких інших ознак. Всі люди в рівній мірі мають можливість вільно розпоряджатися своїми правами, виключаючи дискримінацію будь-якого роду. Ці права взаємопов’язані, взаємозалежні і неподільні.

У правовій доктрині права людини зазвичай поділяються на: особисті (право на життя, здоров’я, волю, особисту недоторканність), політичні (право на участь у керуванні державою, об’єднання в політичні партії), соціально-економічні (право на підприємницьку діяльність, працю, відпочинок, право на власність, право на житло) та культурні (право на утворення, користування досягненнями культури).